

Кумови у круг

Даша и ја смо кумови. Ја сам га венчао у цркви, Иван је мене крстио у цркви, Жак бубњар је венчао Ивана са садашњом женом Мицом... Тако да смо кумови у круг. Ем смо кумови ем се и волимо као пријатељи. Из те љубави је и дошло до кумства – с поносом истиче Перо Крзненић, бас-гитариста и пратећи вокал. Дуго су, каже, заједно, па су постали као једна породица.

– Неспоразуми или свађе, који се догађају кад смо на путу, занемарљиви су и односе се на то да ли ћемо да станемо овде, или онде, да ли ћемо отићи на ручак у оволико или онолико сати. То су све баналне ствари. Ценимо и поштујемо једни друге, јер смо сви квалитетни музичари. Ја сам се целог живота бавио музиком, завршио сам средњу музичку школу и Музичку академију, променио много оркестара и ансамбала, био сам стално запослен у великом Народном оркестру РТС-а под управом Љубише Павковића... Обогатио сам себе и дошао у групу.

Фото: Анђелко Васиљевић

Бим и Бум

Нормално је што Даша слуша мој вокал. Понекад и коригујем његове текстове и спреман сам да га изненадим, као и он мене. Али, као ударне игле, у шали кажем као Бим и Бум, одлично се разумемо и увек чинимо афирмативан корак један према другоме. Та искреност према музици и таленту нас је и спојила, пре свега. Трудимо се да унесемо све што смо понели, ја конкретно кроз бављење оперском музиком. Зато је то што радимо већ ома добро и квалитетно, а тај концерт у „Сава центру“ 1995. године, био је потпис публике да је то тако. И све што је даље око „Легенди“ уследило, ишло је једном хронологијом и развојем каријере на здравим ногама. Ми смо шаловитији, боље рећи зезатори, то нас одржава. Задржавамо озбиљност у музичком и уметничком смислу, али све друго је отклон од тога и на неки начин један баланс – каже Иван Милинковић, певач „Легенди“ и додаје да је једино ускраћен у односу на остале што не може пред концерт барабар са њима да пије газирани пића, да борави у загушљивим просторима, да разговара... Јер, певач има најјачу припрему, највише се умара. Чак ни после концерта не комуницира ни са ким неко време. Само ћути.

Изашли на сцену и победили без певања

Шесторица људи значи шест различитих мишљења, али увек се нађе једно, право. Лепо сарађују и сви раде у интересу музике. Делују као велика породица која слогу брани толеранцијом

Годинама „Легенде“ пуне велику дворану „Сава центра“ у Београду. Од првог наступа, на Богојављење, 19. јануара 1995. године, традиција концерата, које настављају турнејом по градовима Србије, региона и иностранства, до данас се није прекидала. Ове године навраћају се две деценије како се на истом месту састају са публиком и размењују емоције уз нежне акорде.

Да време неумитно и брзо пролази, Зоран Дашић Даша, композитор, текстописац, гитариста, тамбураш, пратећи вокал, вођа и покретачка снага групе „Легенде“, види по свом млађем сину Марку.

– Пре 20 година овог мог клинца пазио сам да се не саплете о каблове и не полупа нешто, а сада на овој бини већ девети пут свира са нама. Није стално у поставци, али повремено помаже кад треба мало да се

И следеће недеље пред публиком

На помолу „Легендице“

Иванов син има дванаест година и трећи је разред музичке школе „Коста Манојловић“, одсек клавир. Прошле године у Београду поделио је прво место са једном девојчицом – добили су златну сирену. Синови осталих чланова групе већ су велики, и углавном се и они баве музиком, па неће бити чудо ако се оформе и младе „Легенде“. Иван потврђује ту могућност, али то чувају као изненађење. Па о томе, ето, више ни реч.

допуне гудачи, дувачи, тамбуре, хор... – сабира године Дашић, задовољан што имају каријеру без мрље.

– Нисмо се никад укаљали, радимо најкултурније што можемо, свирамо на најлепшим и најелитнијим местима у сваком граду, публика нам је врло паметна и културна, каква се само пожелети може. Већином су то жене и признајем импонује ми, пошто оне „по дифолту“ знају да воле и не крију осећања, али има међу њима и мушкараца нежног срца који нас слушају. Све су то просвећени људи са емотивном интелигенцијом и захвални смо им што долазе, зато што наше битисање на музичком небу има сврху – каже у име свих чланова групе, сигуран да траг који су оставили је неизбрисив бар за наредних педесет или сто година у музичкој бранши. Али, тек су, каже, заинтересовали четврту генерацију слушалаца, од времена

када су настали и, ако бог да, немају намеру још да престану са радом.

Музика и као лек

„Легенде“ су се нашле на окупу 1988. године, захваљујући сарадњи са Бором Ђорђевићем „Чорбом“.

– Дошао је и рекао: „Људи, имам цокера у рукаву, пријавио сам вас на Београдско пролеће и имам победничку песму за вас, под насловом 'Скидао сам јој звезде с неба'. Треба да се спремите за месец дана. Ми се скупиле као пачићи, не знамо шта нас је снашло, а он нам сервира још једно изненађење: „Ову песму ће да пева мој пецарош и велики пријатељ, неко ко је тренутно најпознатији лик

у Југи – глумац Марко Николић, познатији као Гига Моравац из серије „Бољи живот“, која је тада била на врхунцу популарности. И заиста, кад смо се појавили сви заједно, и Бора је био с нама, настале су овације. Победили смо пре него што је и почео да пева! Десио с прекрет и од тада смо званично „Легенде“ – сећа се Дашић срећног почетка.

Договор је био да Даша пише музику на Борова стихове. Његових је било седам песама, али, већ на другој плочи, Бора је био заузет са „Чорбом“, тако да је силом прилика Даша морао да преузме и тај део посла. Тако је схватио да и то уме да ради. Прве две песме су „Не веруј“ и „Због тебе“, које су бивале све популарније.

– Кад их је чуо, Бора, који ми је крстио синове, а дао је и име групе, рекао је: „Куме, па теби нико не треба!“ То ми је дало самопоуздање да направим групу која ће певати моје песме, што је добро, јер генерално гледајући, свака група која је направила неки успех има неки свој стил и своју самосталну радионицу – каже Даша, који је до сада написао више од сто двадесет песама.

Али, када се прихватио пера, није му било лако. Питао се шта би ново могао да каже када је све већ написано. Тражио је инспирацију у књигама, овамо и онамо, а онда је почео да размишља о онима који су већ успели у томе и закључио:

– Бора је причао свој живот, Џони Штулић је причао свој жи-

вот, Боб Дилан је описао свој живот, па сам решио да и ја почнем да преврћем по сопственом животу. Имао сам довољан број година иза себе и довољно искуства. Све што сам написао заиста је такво, истинито. То је као једна психотерапија, само је ова мало егзистенцијална. Али онда сам схватио да сви ми врло слично живимо, поготово у тим млађим данима. Не знам човека, и оног који нас воли, и који нас не воли, да се од тих сто и нешто песама, барем у десетак није пронашао – претпоставља Даша.

Тужни Лаза

Чак су чули да многи лекари оперишу уз њихову музику, а да је понекад пуштају и у заводу у

Upala sinusa
Akutni i hronični rinosinuzitis

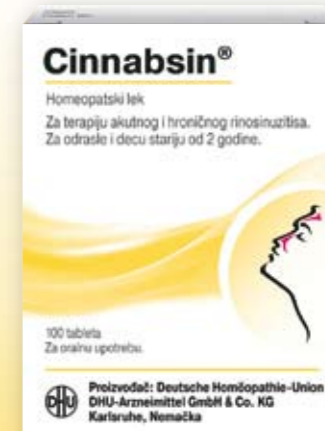
Tu je
Cinnabsin®

- Glavobolja
- Bol u predelu sinusa
- Pojačano curenje iz nosa
- Otežano disanje na nos

Homeopatski lek

U SVIM APOTEKAMA

Pre upotrebe detaljno proučiti uputstvo!
O indikacijama, merama opreza i neželjenim reakcijama na homeopatski lek, posavetujte se sa lekarom ili farmaceutom.

515-00-00126-2013-3-007

Палмотићевој улици људима који имају психичке проблеме.

Од самог почетка, уз Дашу је био Лазар Марин, гитариста и пратећи вокал. Упознали су се на терену који никакве везе нема са музиком.

– Ја сам некада певао у хору „Крсмановић”, тамо сам основао и октет, али кад сам завршио факултет и отишао на одслужење војног рока, та група се расформирала. Кад сам се вратио из армије, запослио сам се у спољној трговини у „Технопромету”, где је игром случаја, радио и Даша. Првог радног дана сетио сам се Ериха Фрома, и његовог дела „Бекство од слободе”, у којем описује отуђење радника од слободе. Када сам кући дошао с посла, рекао сам супрузи: „Много сам тужан.” „Што си тужан?” – забринула се – сећа се Марин.

Рекао јој је да је постао „човек од седам до три” са оделом и краватом, немам групу, и да

Иван Милинковић

ће само разговарати о фактурама и стварима везаним за економију.

– Тешила ме је да ћу основати групу, и то баш у „Технопромету”, у шта ни у сну нисам могао да поверујем. Само два месеца после тога са Дашом сам већ озбиљно разговарао о томе да почнемо да свирамо. Вероватно се не бих усудио да га наговарам на то да сам знао колико је Даша велики уметник. У односу на њега, ја сам радник. Углавном Даша је писао песме, али морам да се похвалим да сам и ја помагао са стране. Група је снимила три моје песме, али је то у односу на Дашин опус занемарљиво – каже Лазар ослобођен сујете.

Кад је Даша „прорадио” и као текстописац, и као „музикописац”, добили су, додаје овај врхунски гитариста, нешто своје у односу на све музичке

Бубњар Жак дошао из Филхармоније

С обзиром на то да смо стално на путу заједно, треба нам мало ваздуха, да се одморимо једни од других. Ипак, пошто сам фан Аде, често сам тамо, а кад је лепо време, сврати и Иван са сином и супругом, а понекад дође и Даша. Приватно се састајемо и на славама, рођенданима... И нове године дочекујемо заједно, али радно. Када током лета месец дана одредимо као наш годишњи одмор да бисмо били са породицама, ако смо близу једни других, опет се виђамо. Допада ми се атмосфера у групи. Волим што свирам са њима. Ми смо једна велика породица која слогу чува толеранцијом. То је једина реч која може да помири наше духове. Наравно да смо различити, нису сви истог темперамента, ево ја сам прилично несташан, такав ми је и инструмент, што је нормално, јер бубњар мора да буде извор енергије која покреће бенд, али ипак сви поштујемо свачије мишљење – истиче Желимир Васић Жак, бубњар, који је шеснаест година радио у Београдској филхармонији.

Зоран Дашић Даша

Желимир Васић

Предраг Стојковић

Перо Крзнарић

Пеђа је био најупечатљивији први наступ

Предраг – Пеђа Стојковић, клавијатуриста и аранжер у групи, професор музике, најмлађи је члан „Легенди”, али се брзо сродио са осталима.

– Шест људи је шест различитих мишљења, али увек се нађе право. Лепо сарађујемо и сви радимо у интересу групе. У тих једанаест година, најупечатљивији је можда баш мој први наступ у „Сава центру”, јануара 2004. године. Изашао сам на сцену, изма мене два велика видео-бима на којима су се смењивале фотографије из њихове каријере, а ја свирам у подлози. Био сам усхићен. Прави почетак. Иначе, та размена енергије са публиком је феноменалан осећај. Једне године на турнеји у Канади имали смо четрнаест полетања и слетања у року од пет дана, али нисмо били уморни. Кад видимо пуну дворану, проради адреналин у нама и дамо свој максимум.

правце. Стил „Легенди” је стил „Легенди”. Не може се сврстати ни само у староградску, ни у новоградску, ни у поп, ни у рок, ни у етно, јер све то имају у себи. Једино у старту нису имали сталног певача. Певали су сви, а Бора је био повремено солиста, кад је требало да „истрчи” један глас.

– Даша и ја смо закључили да морамо имати једног солисту коме ће публика да верује, јер другачије нећемо постићи оно што смо желели. А желели смо да снимамо албуме и да држимо концерте. Испоставило се и могуће, и ето, већ 26 година како група постоји, а 20 година узастопце како одржавамо концертну турнеју, полазећи из „Сава центра”. Ту је много помогао Иванов глас. Зато, кад компонује, Даша увек чује Ивана – истиче Лазар Марин и напомиње да су хармонију у свирању почели да стичу у кафани. Знали су да то морају да прођу.

Лазар Марин

– Али, поред тога што смо хармонију тражили у музичком смислу, ми смо хармонију тражили и у људском смислу. То није било много тешко постићи када су сви као људи добри. Нису свађалице, врло су толерантни, па смо се још давно договорили да се сваки разговор заврши пруженом руком. Много ми је драго што сам са овим људима и што смо Даша и ја почели све то. Кажу, живот је пројекција детињства. Ја сам у трећем разреду основне школе основао групу у којој нико није знао да свира ниједан инструмент, али ја сам се руководио жељом да људи буду весели, распевани, да једни према другима буду благи. То је поента „Легенди”. Бог је препознао поштenu намеру и зато је све то уредио тако да свако нађе своје место. И да нама свима у бенду буде лепо, а да и публика ужива!

Дана Станковић